

Fésűs Éva: Mese a vadvadkörtefáról

Hogy a girbe-gurba derekú, magányos vadvadkörtefa hogyan került a gyalogút szélére, azt már senki sem tudta. Bizonyára valami kósza szél hozhatta magával, sok-sok éve.

- **Mit hoztál? Mit hoztál?** – kérdezték tőle a virágok, a szél pedig pajkosan válaszolt:

- **Gyimetgyomot, vadvadkörtemagot!**

- **Vidd innen, vidd innen!** – kapkodták bóbítás fejüket a virágok, a szél pedig tovább szaladt a fiatal gyümölcsösbe.

- **Mit hoztál? Mit hoztál?** – kérdezték a kényes csemetefák.

- **Gyimetgyomot, vadvadkörtemagot!**

- **Vidd innen, vidd innen!** – csapkodtak a zsenge ágak, mire a szél megfordult, neki az erdőnek, de ott meg a tölgyek állták útját.

- **Hé, te! Mit hoztál?**

- **Gyimetgyomot, vadvadkörtemagot!** – bohóckodott a szél, de a büszke fák haragosan rázták lombjukat.

- **Vidd innen, amíg szépen mondjuk!**

Elejtette hát a szél a vadvadkörtemagot a gyalogút mellett, az erdő és a gyümölcsös között, és mint aki jól végezte dolgát, tovább futott.

Ki is nőtt azon a helyen a vadvadkörtefa, aki senkinek sem kellett, s még a gyalogút is berzenkedett, amiért egy kis kerülőt kellett tennie miatta. Idővel azért megszokták, hogy ott áll, de még a virágok is vadvadkörtefa csúfolták. Ágain néha szarka cserregett, vadgalamb tollászokodott, csak fészket nem rakott rá senki, pedig nagyon szerette volna.

- **Alacsony vagy!** – fitymálta a rigó, és inkább egy jegenyére szállt, mert az azt ígérte, hogy az édig hintáztatja.

- **Nincs rajtad alkalmas odú! Sajnálkoztak a cinegék.** – Bezzeg a tölgyeken kettő is akad!

Aztán a csókák lármáztak elégedetlenkedve körülötte.

- **Sehol szomszédság, akivel jól lehetne veszekedni!** – És elrepültek az erdőbe. Körtéit szívesen leszórta, de még a süncsalád sem telepedett le alája.

- **Brrr!...** – mondta az öreg sünc, amint belekóstolt a fanyar gyümölcsbe, és inkább eldöcögött a gyümölcsösbe. Ott illedelmes sorokban álltak a nemes gyümölcsfák. Fiatalok voltak, jól ápoltak, és piros almáikkal, csengő barackjaikkal nem egyszer csúfondárosan kinevették a vadvadkörtefát. Az ő ágait minden évben megnyesték és permet védte őket a kártevőktől. A vadvadkörtefát nem védte semmi.

Egyszer harkály doktor végigkopogtatta és rosszállóan csóválta meg a fejét.

- **Meglehetősen kukacos vagy, öregem! Miért nem vigyázol magadra? És milyen girbegurbán állsz itt! Mintha egyszerre háromfelé akarnál elindulni. Végy példát a tölgyről, vagy a jegenyéről és húzd ki magad!**

- **Megpróbálom!** – reccsent nagyot a vadvadkörtefa, de bizony csak egy száraz ága törött le. Összekoccantak [bóbítás](#) virágfejek, amint közéjük bukott a fűbe.

- **Mi az?** – suttogták ijedten.

- **Valami lesz!** - mormolta a közeli patak.

A hegyek mögött már reggel óta nyugtalankodott egy izgága vihar. Most

elővágtatott, felhőinge duzzadozott, villámos ostort pattogatott.

- Uccu, világ, verekedni akarok!

- Irgum-burgum, hord el magad! – mordult rá öblös sziklahangon a hegyoldal, de a vihar tovább vijjogott.

- Meg akarom mutatni, milyen erős vagyok! Ki birkózik meg velem? Na, ki?
Az erdő fái egymás nyakába borultak ijedtükben, és [a gyümölcsösben földig hajlott minden ág.](#)

- Gyáva népség! – kacagott a vihar. – **Mindjárt csinállok nektek égháborút, és minden fának eltöröm a derekát!**

Már éppen nekilódult, amikor a felkavart porfelhőben maga előtt találta a vadkörtefát. Az kitérte göcsörtös ágait.

- Hagyd békén ezt a tájat! A kertben most érik a gyümölcs, az erdő tele van madárfészkekkel, a fészkek alig-pelyhes fiókákkal.

- Hát aztán? Ki kérdezett?

- Te!... Azt kérdezted: kibirkózik meg veled. Hát majd én!

- No, akkor ki is téplek egyetlen csavarintással, te vackor!

Egy pillanatig dermedtő csend lett, aztán a vihar belekapott a vadkörtefába.

Csavargatta, tépte, cibálta, de mennél jobban rázta, az annál jobban kapaszkodott a földbe gyökérlábaival, és annál hevesebben csapkodott bele a vihar szél felfújta kevély arcába. Közben minden ágaboga recsegett, ropogott, alig maradt rajta körte, de nem hagyta magát. Mindig úgy hajladozott, hogy a vihar ne tudja igazán megragadni, s végül már ő pörgette ágai között a haszontalant. Bezzeg most jó volt, hogy olyan girbe-gurba, mert még a vihar is eltévedt rajta. Dühösen kapkodott, s amikor látta, hogy nem megy semmire, mérgében a fához vágta villámstorát. Sisteregve találta el az egyik ágát, de a következő pillanatban dörögve ráförmedt az ég.

- Takarodj! Szégyelld magad, ez nem volt becsületes erőpróba!

A patak is tajtékozott.

- Mit tettél ezzel a szegény fával?

Az bizony tövig égett volna a villámstor tüzétől, ha el nem hasad a vihar felhőinge, és meg nem ered az eső. Iszkolt a vihar megtépázva, vissza sem mert nézni. Ilyen csúfság még sohasem érte.

A vadkörtefa elveszítette a legerősebb ágát. Most már nemcsak girbe-gurba volt, hanem csonka is. Csodák csodájára, másnap ráröppent a rigó és azt kérdezte:

- Megengeded, hogy rajtad fűtyörésszem el a legújabb dalomat?

Hogyne engedte volna! Aztán a cinegék jöttek és fürge csőrükkel végig tisztogatták. Amikor megköszönte, azt válaszolták:

- Szívesen, szívesen, máskor is!

[Sünpapa](#) odahívta egész népes családját, és a sok lehullott vadkörte mind a tüskéikre szedték.

- Nincs ennél kitűnőbb gyümölcs! – mondták.

- Nincs ennél derekabb fa hetedhét vidéken! – bólogtak a gyümölcskertben a fák.

- És milyen szép! – néztek fel rá este a bóbítás virágok, s halkán suttozták egymásnak:

- Látjátok?... Az ágaira fészket raknak a csillagok!

Mese a vadkörtefáról

Vác, Piarista Gimnázium

Biró Eszter
7.b osztály